

Původně odborník na tropické nemoci teď lavíruje mezi syfilidou, kapavkou, chlamydiemi, herpesy a občas i filčkami. Nemluvě o dalších libůstkách, které nejsou vyhrazeny jen gayům, nicméně se u nich poměrně často vyskytují: rektální infekce, hemoroidy... Dokáže léčit i infekci způsobenou piercingem nebo předeepsat hormony transsexuálům.

Tyto zdravotní problémy, tato psychická trápení jsou jeho parketou, jeho vášní, jeho posláním. Ségur je humanista, má rád muže, ne v sexuální slova smyslu, nýbrž v tragickém smyslu.

Toho červnového rána vylezl ze sprchy jako injekční stříkačka ze sterilního obalu: připraven k použití. Namydlil se antiseptickým gelem, umyl si vlasy dezinfekčním šamponem, vyčistil si důkladně nehty a pak se znovu celý vydrhl, včetně veškerých skulin svého těla, které po všem, co zažil, považoval za ideální pastí na bakterie.

S ručníkem kolem pasu před umyvadlem v pohotovostní ordinaci se před holením prohlíží. Má rád svou tvář.

Přesněji řečeno, jeho pacienti ji mají rádi. Hlavní zásada: dodávat sebevědomí. Pro lékaře je to polovina úspěchu.

Jdeme na to, popišme si ho.

Tmavovlasý rozložitý Daniel má tvář horala nebo lesního zvířete, vyberte si. Široké rysy, husté tmavé obočí a hnědé vlasy posazené velmi nízko. Čelist jako radlice, která mu během studií vynesla sympatickou přezdívku „Sysel“ nebo „Magor z Alp“. (Žádný problém, říkal si tehdy, vždycky budeš pro někoho blbec bůhvíodkud.) Výrazný nos a *temný* pohled. *Opravdu temný*. Když se na vás Ségur zadívá, cítíte jeho pohled v morku kostí.

Tato tvář horala plná lidskosti, krásná a zmučená zároveň, prozradí však pozornému oku stopy úzkosti. Právě tato „trhlina“ dodává jeho pacientům sebevědomí. Síla přitahuje, slabost nutí zůstat.

Co se týče těla, lze si všimnout stejné dvojznačnosti. Ségur, nijak zvlášť vysoký, zato mohutný jako býk, má štíhlé, téměř útlé paže. V jeho

chůzi je obsaženo vše: jde kupředu s hlavou dolů, připravený prorazit co mu přijde do cesty, ale něco nesedí. Lehce kulhá, nebo minimálně navazuje nešikovně jeden krok na druhý ve vratkém mechanismu prozrazujícím nějaké tajemství, zranění nebo snad drobný handicap, který ho činí dojemným.

Jeho životní příběh? Už si skoro nepamatuje. Poitiers, ano, nebo jeho okolí. Jeho rodina – farmáři trávící život kopáním půdy, která je jednou pohřbí. U Ségurových se od jara do zimy jen rylo a rylo. On má však od dětství v hlavě jediné: uniknout. Jeho intuice: vědomosti mu umožní dát najevo svou odlišnost, opustit rodinnou farmu a odvrátit se od této budoucnosti, která nemá budoucnost. Takže práce. Bakalářský titul s vyznamenáním. Stipendium. Lékařská fakulta v Paříži.

Proč medicína? Kvůli reportáži, na kterou narazil ve čtrnácti letech v knihovně Saint-Éloi. Fotka venkovského lékaře Ernsta Guye Cerianiho, kterou v roce 1948 pořídil pro časopis *Life* fotograf W. Eugene Smith. Jeden snímek ho obzvláště dojal: lékař kráčející s koženou aktovkou v ruce a kloboukem na hlavě pod širým zamračeným nebem ve Skalnatých horách (jsme v Coloradu). Můj bože, stane se také takovým.

Bude léčit chudáky, žebráky, všechny bohem zapomenuté a jedinou odměnou mu bude lidská vděčnost. Ale v žádném případě na venkově, to ne. Bude cestovat po světě s brašnou v ruce (stejnou jako na fotce) a svou blahovůlí jako jediným krédem.

1960. Paříž, 5. obvod. Zavřený v pokoji pro služku v rue Valette se Ségur vzdává všech radostí a povyražení. Jeho každodenním chlebem jsou posluchárny, sendviče a knihovna, tečka.

Po několika letech si vybírá svou specializaci – infekční a tropické nemoci – pak absolvuje stáž v pařížských nemocnicích Tenon a Lariboisière, které mají, jak se v oboru říká, oddělení MALINF¹.

1 Oddělení infekčních onemocnění